

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně:

M. K.

zastoupená Mgr. Evou Plačkovou, advokátkou
sídlem Sokolská třída 966/22, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR

se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 4. 2021 sp. zn. SZ/MPSV-2020/235680-923, č. j. MPSV-2021/64980-923, o příspěvku na péči

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši **3 146 Kč** k rukám Mgr. Evy Plačkové, advokátky se sídlem Ostrava, Sokolská třída 966/22 do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2021 sp. zn. NSZ/MPSV-2020/235680-923, č. j. MPSV-2021/64980-923 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě č. j. 18757/2020/HLU ze dne 3. 11. 2020, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči od července 2020 s tím, že tento příspěvek bude žalobkyni poskytován ve výši 4 400 Kč.
2. Žalobkyně včas v podané žalobě namítala, že posudkoví lékaři učinili závěr o jejím zdravotním stavu a schopnosti zvládat jednotlivé základní životní potřeby, aniž by ji osobně viděli a měli tak možnost objektivně posoudit její zdravotní stav. Jejich závěry tak neodpovídají zjištěním ostatních osob, které s žalobkyní byly v kontaktu jako ošetřující lékaři nebo osoby provádějící sociální šetření. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť vychází pouze z posudku o jejím zdravotním stavu, který byl vadný a pro účely rozhodnutí žalovaného tedy nepoužitelný. Kromě toho rozhodnutí žalovaného dle názoru žalobkyně zakládá nerovnost, neboť v obdobných případech není rozhodováno stejným způsobem, čímž je porušena zásada legitimního očekávání. Posudek o zdravotním stavu žalobkyně vypracovaný jak v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně, tak i v řízení odvolacím vychází z toho, že žalobkyně není schopna vykonávat základní životní potřeby, a to mobilitu, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby a péči o domácnost. S těmito posudky žalobkyně nesouhlasí a namítá, že kromě uznaných základních životních potřeb nezvládá také základní životní potřebu péče o zdraví, osobní aktivity, orientace a komunikace. Žalobkyně proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobkyně jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkázal na závěry posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, oddělení výkonu posudkové služby Ostrava (dále jen „PK MPSV ČR“) ze dne 20. 1. 2021 a doplňujícího posudku téže posudkové komise ze dne 31. 3. 2021, podle nichž žalobkyní namítané nezvládané základní životní potřeby žalobkyně zvládá.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2021 sp. zn. NSZ/MPSV-2020/235680-923, č. j. MPSV-2021/64980-923, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, jakož i připojeného správního spisu Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě sp. zn. SZ/297086/2012/AIS-SSL a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i do skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně krajský soud zjistil následující skutečnosti:
 - dne 30. 8. 2021 vydal Městský úřad Hlučín, odbor sociálních věcí a zdravotnictví rozhodnutí, jímž zvýšil žalobkyni příspěvek na péči z částky 800 Kč na 4 000 Kč měsíčně ode dne 1. 6. 2011. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno zejména posudkem posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Opava ze dne 9. 8. 2011, podle kterého

žalobkyně potřebovala pomoc při celkem 19 úkonech péče o vlastní osobu a úkonech soběstačnosti;

– dne 27. 7. 2020 podala žalobkyně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku. V rámci řízení o této žádosti bylo provedeno sociální šetření dne 12. 8. 2020. V záznamu o tomto sociálním šetření se mj. uvádí, že žalobkyně je orientovaná přiměřeně věku, časem, osobou i místem. Doma se orientuje a pokud je jinde, vždy potřebuje doprovod. Podle sdělení její dcery občas zapomíná, co chce říci nebo co jí bylo řečeno a občas je popletená a zmatená. Velice špatně vidí, prodělala operaci šedého zákalu a nyní má diagnostikován zelený zákal. Sluch má přiměřený věku a někdy je třeba na ní hovořit zvýšeným hlasem. Vyřizování osobních záležitostí, vypisování formulářů a vyřizování na úřadech již nezvládá a je nutná pomoc a zastoupení rodinou. Žalobkyně komunikuje srozumitelně, někdy ji zrazuje paměť, písemnou komunikaci nepoužívá, neboť nevidí, podpis zvládá s tím, že je nutno jí ukázat, kde. Telefon umí používat a umí vytočit předvolené číslo na svou dceru. Dále je v záznamu o sociálním šetření uvedeno, že přípravu léků provádí dcera, žalobkyně je sama užije s tím, že jí je dcera připraví k ruce a kontroluje, zda je užila. Žalobkyně je stále doma, pospává ve svém lůžku, poslouchá televizi, TV Šlágr, písničky. Každý den jí dcera nebo vnučka vyvezou ven na invalidním vozíku na zahradu u domu na čerstvý vzduch. Do společnosti se již žalobkyně aktivně nezapojuje a navštěvuje jí pouze rodina. Dne 8. 10. 2020 byl vypracován posudek posudkového lékaře OSSZ Opava, podle kterého u žalobkyně jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při základních životních potřebách mobility, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby a péči o domácnost. Následně dne 3. 11. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči od července 2020 zamítl s tím, že tento příspěvek bude poskytován ve výši 4 400 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně odvolání ze dne 16. 11. 2020, o němž, jak již bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

6. Podle obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že jeho součástí je posudek PK MPSV ČR ze dne 20. 1. 2021. Z tohoto posudku krajský soud zjistil, že při jeho vypracování vycházela posudková komise z posudkového spisu žalobkyně vedeného u OSSZ v Opavě, ze zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. E. P., ze sociálního šetření ze dne 12. 8. 2020, z nálezu ošetřujícího praktického lékaře MUDr. P. ze dne 28. 8. 2020, kardiologa MUDr. J. P. ze dne 15. 8. 2019, ortopěda MUDr. G. ze dne 20. 5. 2019, z nálezu Hornické polikliniky radiodiagnostiky MUDr. K. ze dne 21. 5. 2019, z nálezu revmatologa MUDr. O. ze dne 4. 5. 2016 a 9. 11. 2016 a z doložené propouštěcí zprávy Městské nemocnice Ostrava z hospitalizace od 18. 9. do 25. 9. 2020. V diagnostickém souhrnu zdravotních omezení žalobkyně uvedla posudková komise polyartrózu, coxartrosis I.sin. gr.III., stav po TEP pravé kyčle, gonartrosis bilat. gr.II., omartrosis I.utr., vertebrogenní algický syndrom páteře, AS univ praecip. cerebri, hypertenzní chorobu, chronickou ischemickou chorobu srdeční, zánětlivou blanitou stenozu s ulceracemi céka in anamnéze, stav po trombóze retinální žíly I. sin., stav po

dekompresi n.medianus I.dx., stav po apendektomii a cholecystektomii, revmatoidní artritida v dlouhodobé remisi, glaukom, postmenopauzální osteoporózu, smíšenou hyperlipidemii a obezitu. Posudková komise se ztotožnila zcela s hodnocením posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Opava, tedy s tím, že u žalobkyně se jedná o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost), neboť nezvládá celkem 6 základních životních potřeb, a to mobilitu, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby a péči o domácnost. Závěrem svého posudku uvedla, že v rámci odvolacího řízení doložená lékařská zpráva z interny Městské nemocnice Ostrava, z hospitalizace žalobkyně nepřináší nové posudkově závažné informace a to, že namítané nezvládané základní životní potřeby péči o zdraví, osobní aktivity, orientace a komunikace nehodnotí jako nezvládané. Na tomto závěru posudková komise setrvala i v doplňujícím posudku ze dne 31. 3. 2021, který byl vypracován na základě připomínek právní zástupkyně žalobkyně k prvnímu posudku ze dne 20. 1. 2021.

7. Podle ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby
- a) stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby,
 - b) stupni II. (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb,
 - c) stupni III. (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 7 nebo 8 základních životních potřeb,
 - d) stupni IV. (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 9 nebo 10 základních životních potřeb,
- a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
8. Podle odst. 9 odst. 1 téhož zákona při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby:
- a) mobilita,
 - b) orientace,
 - c) komunikace,
 - d) stravování,
 - e) oblékání a obouvání,
 - f) tělesná hygiena,
 - g) výkon fyziologické potřeby,
 - h) péče o zdraví,
 - i) osobní aktivity,
 - j) péče o domácnost.
9. Podle ust. § 9 odst. 4 citovaného zákona, při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

10. Podle ust. § 9 odst. 5 téhož zákona pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopností se hodnotí využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
11. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě žalobkyně tak, jak mu to ukládá dispoziční zásada uvedená v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. V ní žalobkyně namítala nezvládání základních životních potřeb péče o zdraví, osobní aktivity, orientace a komunikace, tedy nezvládání základních životních potřeb, které ve správním řízení posudkové orgány ve svých posudcích jako žalobkyní nezvládané neuznaly.
12. Základní životní potřeba orientace je vymezena v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Ohledně nezvládání této základní životní potřeby žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i v podané žalobě namítala, že její nezvládání vyplývá z posledně provedeného sociálního šetření a poukázala na to, že v předchozím správním řízení ve věci příspěvku na péči bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Ostravě, kontaktní pracoviště Hlučín ze dne 30. 8. 2011, z jehož odůvodnění plyne, že žalobkyně již tehdy tuto základní životní potřebu nezvládala. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že uvedené správní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tehdy vydáno na základě posudku posudkového lékaře OSSZ Opava ze dne 9. 8. 2011, podle něhož žalobkyně potřebovala pomoc při úkonu péče o vlastní osobu „orientace v přirozeném prostředí“ a při úkonu soběstačnosti „orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí“. Na tuto skutečnost právní zástupkyně žalobkyně poukazovala již v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v nynějším správním řízení. Posudková komise v posudku ze dne 20. 1. 2021 k hodnocení zvládání této základní životní potřeby uvedla: „Dle zdravotní dokumentace je celková orientace zachována, není zdokumentována závažná mentální retardace, závažná demence. Orientace se posudkově hodnotí jen ve známém – domácím či přesněji sociálně známém prostředí, kde se dotyčná osoba pohybuje. Není nevidomost, těžká slabozrakost nebo hluchota či těžká nedoslýchavost. Není závažné psychické postižení se sociální dezintegrací, závažný kognitivní deficit. PK proto nezohledňuje“. K dřívějšímu hodnocení této základní životní potřeby provedenému v roce 2011 se tedy posudková komise vůbec nevyjádřila; neučinila tak ani v doplňujícím posudku ze dne 31. 3. 2021. Nelze přitom pominout, že žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně poukázala na to, že se její zdravotní stav od doby posledního posudkového hodnocení zhoršoval a nadále se zhoršuje. Zůstává proto nezodpovězenou otázkou, z jakých důvodů z hlediska dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v nynější době žalobkyně je tuto základní

životní potřebu schopna zvládat oproti tomu, že podle posudku z 9. 8. 2011 (tedy více než před 10 lety) potřebovala pomoc při úkonu péče o vlastní osobu, orientace v přirozeném prostředí a při úkonu soběstačnosti orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí. Krajský soud proto nemůže přisvědčit závěru žalovaného v tom, že i v této části je posudek dostatečně úplný a přesvědčivý.

13. K základní životní potřebě komunikace žalobkyně namítala, že již v průběhu správního řízení uváděla, že není schopna rukou vytvořit ani krátkou psanou zprávu; s tím se však posudkové orgány nikterak nevypořádaly. Základní životní potřebu komunikace vymezuje příloha ke shora citované vyhlášce tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům a používat běžné komunikační prostředky. Tuto základní životní potřebu posudková komise v posudku ze dne 20. 1. 2021 vyhodnotila tak, že u žalobkyně „není faktická porucha, ani není narušena fonace, těžká porucha artikulace, není zaznamenáno významné tangování v řečovém projevu, z klinické diagnózy pak není obrna vratných nervů, tracheostomie, kanylace s poruchami fonace – tj. řeči. Nejde o střední či těžkou mentální retardaci nebo demenci či jiná těžká psychická postižení. Není ztráta verbální či nonverbální komunikace, funkční ztráta obou horních končetin, nevidomost či těžká slabozrakost i přes korekční kompenzační pomůcky, taktéž ani hluchota či těžká nedoslýchavost přes kompenzaci sluchadly, nezohledněno.“ Přestože tedy v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo namítáno nezvládání této základní životní potřeby z toho důvodu, že žalobkyně není schopna vytvořit ani krátkou psanou zprávu, touto odvolací námitkou se posudková komise nijak blíže nezabývala ani v jednom ze svých posudků.
14. Základní životní potřebu péče o zdraví vymezuje příloha ke shora citované vyhlášce tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky a rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc. Zvládání této základní životní potřeby žalobkyní zdůvodnila posudková komise v posudku ze dne 20. 1. 2021 následovně: „Není funkční ztráta horních končetin se ztrátou úchopu, nevidomost či těžká slabozrakost. Nejde o mentální retardaci středně těžkou až těžkou. K chystání medikace lze využít dávkovače na léky, i příslušné facilitátory, jinak platí, není funkční ztráta rukou s vymizelým úchopem, není nevidomost ani smyslově kognitivní závažný těžký deficit“. Totéž hodnocení posudková komise opakovala k doplňujícímu posudku ze dne 31. 3. 2021, ve kterém navíc odkázala na provedené sociální šetření a opětovně uvedla, že k chystání medikace lze využít dávkovače na léky i příslušné facilitátory. Schopnost používat potřebné léky je tedy nezbytným předpokladem pro uznání zvládání základní životní potřeby péče o zdraví. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítala, že si není schopna pamatovat druh užívaných léků, není schopna si je samostatně nachystat, rozpoznat, o jaké léky se jedná; nachystané léky pečující osobou je schopna pozřít tak, že jí tato osoba léky vloží do úst s ohledem na necitlivost prstů a neschopnost v horších dnech ruku

nasměrovat k ústům. Podle sociálního šetření přípravu léků provádí dcera žalobkyně a ta je sama užije. Dle názoru krajského soudu schopnost užívat potřebné léky v sobě zahrnuje schopnost samostatně si je nachystat s tím, že posuzovaná osoba je bezpečně rozezná a schopnost léky v předepsanou dobu a množství užít. Zvládání tohoto úkonu rozhodně nelze odůvodnit tím, že posuzovaná osoba může použít dávkovače léků či facilitátory (v posudku blíže nespecifikovaných). Z posudku posudkové komise není zřejmé, zda možností využití dávkovače na léky mínila to, že žalobkyně sama je schopna si tento dávkovač léky naplnit a posléze je sama užít, či zda je nutné, aby přípravu léků do dávkovače musela provádět pečující osoba.

15. Základní životní potřebu osobní aktivity vymezuje příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., v platném znění, tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program a vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti. Žalobkyně v žalobě namítala, že z uvedených aktivit nezvládá již ani jedinou, neboť není v kontaktu s kamarády, tyto kontakty není schopna navazovat s novými osobami, společnost jí dělá celodenně jedinec dcera, na kterou je fixována a jedinými návštěvníky jsou rodinní příslušníci, kdy během jejich návštěvy tráví čas na lůžku a z podstatné části mlčí. Je upoutána na lůžku se zíráním z okna a zapnutým rádiem, televizi již odmítá anebo spánkem. V odvolání proti správnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukázala na dřívější posudek posudkového lékaře OSSZ ze dne 9. 8. 2011, podle kterého již tehdy nezvládala úkon soběstačnosti obstarávání osobních záležitostí. K této základní životní potřebě posudková komise v posudku ze dne 20. 1. 2021 uvedla, že „není zcela absence sociálně vztahového rámce, trvá styk s rodinou, ve volném čase sleduje TV, poslouchá hudbu, odpočívá (což jsou aktivity přiměřené věku), dennodenní vyřizování na úřadech – v soc. zařízeních či zdravotnických zařízeních, toto vše není nutnou každodenní aktivitou vzhledem k již uvedené absenci závažného smyslově kognitivního deficitu“. V doplňujícím posudku ze dne 31. 3. 2021 pak posudková komise uvedla, že „není absence sociálně vztahové rámce, trvá styk s rodinou, každý den dcera nebo vnučka vyvezou ven na invalidním vozíku na zahradu u domu na čerstvý vzduch, ve volném čase sleduje TV Šlágr, poslouchá hudbu, hojně odpočívá (což jsou aktivity přiměřené věku žadatelky narozené v roce 1938). Osobní aktivity se definují obvyklé věku a prostředí a tedy v posouzení korelují s věkem žadatelky“. Obdobně jako u hodnocení zvládání základní životní potřeby orientace není z posudku posudkové komise zjiitelné, v čem se zdravotní stav žalobkyně od doby vypracování posudku dne 9. 8. 2011 natolik změnil, když již v této době podle tohoto posudku nezvládala úkon soběstačnosti obstarávání osobních záležitostí. Dále považuje krajský soud za vhodné poukázat na instrukci vydanou náměstkyní ministra práce a sociálních věcí ČR pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016, v níž se mj. uvádí, že vyřizováním záležitostí posuzované osoby se rozumí věcné zvládnutí vyřizování záležitostí, které souvisí se sociálním životem posuzované osoby ve vztahu k jejímu věku. Pro zvládání není stěžejní stav mobility, ale zda posuzovaná osoba svým záležitostem rozumí, umí je vyhodnotit a řešit je na příslušném místě. Dále se v této směrnici uvádí, že schopností zapojení do osobních aktivit odpovídajících věku se rozumí každodenní aktivity podle zájmu, sociálního postavení a místních možností, uspořádání času, plánování života a obstarávání osobních záležitostí. Za posudkově významné se považují

jen obvyklé aktivity v porovnání s běžnou populací téhož věku. Přestože je navrhovatelka narozená v roce 1938, nemůže krajský soud souhlasit s tvrzením posudkové komise, že se tato věková kategorie, co se týče sociálně vztahového rámce, omezuje na pouhý styk s rodinou a v tom, že jí dcera nebo vnučka každodenně vyvezou ven na invalidním vozíku na zahradu u domu na čerstvý vzduch. Stejně tak soud rozhodně nemůže přisvědčit tomu, že volnočasové aktivity osob, které se dožily věku žalobkyně a které nejsou postiženy dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem jako žalobkyně, jsou omezeny na sledování televize a poslouchání hudby a na „hojně odpočívání“.

16. Ze shora uvedených důvodů krajský soud uzavírá, že posudek posudkové komise MPSV ČR ze dne 20. 1. 2021 ani doplňující posudek téže posudkové komise ze dne 31. 3. 2021 jakožto stěžejní důkaz pro rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky jejich úplnosti a přesvědčivosti. Se zřetelem k ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, krajský soud nemá možnost tento nedostatek odstranit vyžádáním doplňujícího, případně srovnávacího posudku; napadené rozhodnutí proto pro vady řízení podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení.
17. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. byl žalovaný zavázán k náhradě nákladů řízení žalobkyně spočívající v jejím právním zastoupení advokátkou v rozsahu dvou úkonů právní služby po 1 000 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. S připočtením 21 % DPH činily náklady právního zastoupení žalobkyně 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 5. ledna 2022

JUDr. Petr Indráček

samosoudce